

3. Den 7. februar 1963 anmeldtes i folketinget (F. sp. 2651) følgende forespørgsel til finansministeren af *Hauustrup Clemmensen, Viggo Hauch, Henry Christensen, Erik Eriksen, P. E. Eriksen, Asger Jensen, Axel Kristensen, Poul Møller, Ninn-Hansen og Poul Sørensen*:

„Vil finansministeren foranledige, at der fastlægges ensartede retningslinjer for statens afslutning af overenskomster med faglige organisationer, samt sikre, at sådanne overenskomster ikke indeholder bestemmelser om de af offentlige myndigheder ansattes forpligtelser til at være medlem af bestemte faglige organisationer eller arbejdsløhedskasser?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $\frac{7}{2}$ (F. sp. 2653).

Forespørgslen foretoges $\frac{26}{2}$ (F. sp. 3001).

Efter at forespørgslen var begrundet af *Hauustrup Clemmensen* (KF) som ordfører for forespørgerne, besvaredes den af *finansministeren*, der gjorde gældende, at „det selvfølgelig vil være finansministeriets bestræbelse at nå så stor ensartethed som muligt, men det er nu engang sådan, at der for et så mangearartet arbejdsområde, som staten udgør, gør sig mange specielle forhold gældende, og det må der i hvert enkelt tilfælde være mulighed for at tage hensyn til.“

Ministeren mente ikke, at staten kunne have nogen interesse i de eksklusivbestemmelser, der går ud på at påbyde medlemskab af bestemte faglige organisationer eller bestemte arbejdsløhedskasser. „På den anden side kan sådanne bestemmelser vel ikke betragtes som ulovlige. For det private arbejdsmarkeds vedkommende er de i hvert fald ikke blevet underkendt ved domstolene. Det naturlige vil være, at staten ved fremtidige nye overenskomster eller overenskomstfornyelser søger at undgå sådanne bestemmelser. Om vi helt kan nå dette mål, må dog, ikke mindst hvor det drejer sig om fornyelse af løbende overenskomster, bero på det standpunkt, der indtages af den anden part i overenskomstforholdet. Der kan tænkes tilfælde, hvor det dels er uden praktisk betydning at undgå bestemmelser af denne art, dels kan være stridende mod statens interesser at lade en i øvrigt acceptabel overenskomstfornyelse springe på grund af uenighed på dette punkt.“

Ordføreren takkede ministeren for disse udtalelser og fremhævede, at han lagde megen vægt på, at man fremtidig ville søge at undgå eksklusivitetsbestemmelser i de overenskomster, som staten skal forny på det ene eller det andet felt. Det afgørende var imidlertid, om disse rigtige principper også blev omsat i praksis, hvilket nærmere uddybedes ved fremdragning af nogle uoverensstemmelser, som havde været omtalt i pressen.